

Ds H. Siebert

31 maart 2013

Preek

Gemeente van de Opgestane Christus!

Waarom huilt u?

Wie zoekt u?

Wie zoek je?

Als de nacht lang is en duister.

Als de zon zich niet meer laat zien.

Als de ochtendmist alles in nevelen hult en de wereld zich haast alleen in teleurstelling en triestheid tonen kan?

Wie zoek je?

Wie zoekt Maria?

Waarnaar is zij op de eerste ochtend van de nieuwe week opzoek?

Maria zoekt haar Heer en Meester.

“Ze hebben mijn Heer weggehaald.”

En meer dan dat, klinkt het ‘weggehaald’.

Beroofd ben ik. Ontdaan van iedere illusie. Eenzaam, Godverlaten, zonder verwachting ben ik, de hoop ontnomen.

Maria zoekt Jezus. Ze is op zoek naar het lichaam van zoon van de timmerman.

Ze is op zoek naar de timmermanszoon die bouwde en spijkerde aan een Rijk van Vrede en Gerechtigheid.

Ze zoekt Jezus van Nazareth, die van vóór de kruisiging.

En ze vindt de tuinman,

ze ontmoet de Jezus Christus van ná de Opstanding.

Het lichaam van de tuinman, vindt ze!

Jezus Christus, de *Opgestane* Heer zelf, is de tuinman.

De gestorven timmerman, is de Opgestane tuinman, geworden.

Een timmerman gebruikt omgekapte bomen, dode materie. Hij werkt volgens een plan; tekent, berekent, theoretiseert, gaat aan het werk, en bouwt iets op. Er kan een huis ontstaan, een binnenruimte waar mensen kunnen samen komen, waar je aan tafels en stoelen kunt zitten, en kasten zijn waarin je kunt bewaren. Op een zeker moment is het klaar en af. Bewoonbaar verklaard. Voltooid. En zo gaat een timmerman van project naar project.

Een tuinman werkt buiten, met levende materie. In samenspel met de seizoenen, met het weer, met plotselinge omslagen. Hij hakt een boom die hem dierbaar is om, omdat die het licht van een andere struik ontnemt. Hij moet planten uittrekken en verbranden, dan weer moet hij op een avond alle vruchten oogsten, omdat zwaar weer dreigt.

Een tuinman is nooit klaar. Met mooie bouwtekeningen alleen redt hij het niet. Hij moet leven van dag tot dag. De tuinman is de mens van de ongrijpbare toekomst.

Voor hem is er geen rust. Nooit is het volbracht.

Maria vindt het *lijf* van *die* tuinman op die vroege ochtend.

Dan blijkt de Opgestane Christus niet de oude Jezus Christus van vóór Pasen.

Wie door het leven geslagen wordt, is nooit meer de oude.

Met een gehávend lichaam gaat de tuinman door het leven.

De doorboorde handen,

zijn opengereten zijde zijn essentieel.

De wonden waar Thomas zijn vingers in legt, zijn elementair.
Want, de opgestane tuinman, komt bij de timmerman vandaan.
In heel zijn *wezen*, in zijn bestaan, in wie hij is die hij is, neemt hij de timmerman méé.
Lijft het in, in zijn eigen lijf.

Opstanding als nieuw begin?

Ja... Maar... Opstanding is niet 'eind goed – al goed', streep eronder en nu opnieuw.

Nee, vanuit het oude ontkiemt het nieuwe.

Op het oude bouwt het nieuwe voort.

Geen vóórtzetting van het oude, omdat het onmogelijk is, voortgaan op dezelfde weg.

Op de voorkant van uw liturgie staan drie tekeningen. Drie van de kerkgebouwen waaruit onze Deta-Opstandingskerkgemeente is samengesteld hangen vanaf vandaag hier prominent in de hal.

De tekeningen vertellen *iets* van de geschiedenis van deze gemeente.

En het Duitse woord voor geschiedenis is wellicht meer bruikbaar; 'Geschichte'.

Geschichte, dat is; verhaal, geschiedenis, doorgaande lijn van vroeger, naar nu, naar....

In die *geschiedenis* ligt het heden én de toekomst besloten.

Die tekeningen mogen de continuïteit van onze gemeenschap verbeelden. De alsmaar doorgaande lijn van Gods gemeente.

En die tekeningen dragen de wonden in zich, die deze geschiedenis met zich brengt. De pijn van verlies, kwetsende woorden, het wéér moeten verkassen, verloren mensen.

Onmiskkenbaar verbeelden die tekeningen óók dat.

Én ze verbeelden onze nalatenschap richting de toekomst.

Als gemeenschap zullen we nooit klaar zijn. Snoeien én nieuw in poten blijft noodzakelijk. Om zo ruimte te maken voor licht en nieuw leven. Bollen zullen we moeten blijven planten, om te zien en te beseffen dat het voorjaar wordt. De buitentuin blijft een werkplaats waar met bloesem en vruchten gewerkt wordt. Het huis en het interieur mogen klaar gemaakt worden, wie in de tuin aan het werk gaat, beseft dat het nooit volbracht zal zijn.

Waarom huil je, vraagt Jezus.

Wie zoek je?

Wie zoeken wij eigenlijk?

Wat zoek jij!?

Wat brengt jou hier?

En jij, wat zoek jij?

En u, naar wie bent u op zoek?

Het is niet zozeer de vraag die Maria laat schrikken,
als wel het antwoord dat ze hoort.

Die stem die haar zo liefdevol bij de naam noemt.

Verschenen is hij haar,
hij heeft haar aangekeken.

Gezien en onverwacht,
opnieuw geboren en getogen.

Dat is, 'genadevol aangekeken'.

Door die genade, ben ik die ik ben.

Hij doet wat met óns.

Het is niet, of niet alléén, de vraag, wat doe ik met Hem? Wat doe ik met doe Opgestane?

Maar de constatering, *Hij* dóét wat! Met ons.

Met jou, met mij.

Hij ziet ons aan,

vol van genade,

en door die genade ben ik die ik ben.

Dat is niet apathisch,
niet passief.
Dat is niet 't-is-wat-het-is-en-'t-zal-wel-nooit-anders-worden.
Geen kwestie van geven en nemen, maar aanmoedigend.
Ga er op uit,
doe als Paulus, trek de wereld in en ontdek!

Actief maakt het ons deelgenoot,
maakt *Hij* ons deelgenoot van *Zijn* lichaam.

Met ons geschonden bestaan,
met onze gehavende gemeenschap,
met onze beschadigde samenleving
maken wij deel uit van zijn gehavende, Opgestane lichaam.
Ieder mens, waar ook, en hoe ook,
participeert in zijn tuinmanslichaam.

Want dat je dáár onderdeel van bent,
dat maakt dat je bent wie je bent.
Dat je je realiseert
ingelijfd te zijn, in zijn Opstandingslichaam.
Dat dat ruimte schept,
en troost geeft.
Dat dat vrijheid schenkt,
en genade om te zijn wie jij werkelijk bent.
Een andere jij,
een nieuwe, oude jij.
Levend,
genadig,
geliefd.

Amen